

NORGES HØYESTERETT

Den 29. januar 2016 avsa Høyesterett dom i

HR-2016-00225-S, (sak nr. 2015/2010), straffesak, anke over dom,

A (advokat John Christian Elden)

mot

Den offentlige påtalemyndighet (kst. førstestatsadvokat Thomas Frøberg – til prøve)

STEMMEGIVNING :

- (1) Dommer **Stabel**: Saken gjelder straffutmåling i sak om alvorlig voldskriminalitet der spørsmålet særlig er hvordan det skal gis kompensasjon for lang behandlingstid. Saken er på grunn av dette behandlet i storkammer.
- (2) Vestfold og Telemark statsadvokatembeter satte den 17. juni 2014 A under tiltale for overtredelse av straffeloven 1902 § 229 tredje straffalternativ jf. § 232 (tiltalebeslutningens post I), straffeloven 1902 § 228 første ledd jf. § 232 (tiltalebeslutningens post II) og straffeloven 1902 § 228 første ledd (tiltalebeslutningens post III).
- (3) Tønsberg tingrett avsa 5. februar 2015 dom med slik domsslutning for straffekravet:

"1. A, født 00.00.1962, dømmes for overtredelse av straffeloven § 229 tredje straffalternativ jf. § 232, straffeloven § 228 første ledd jf. § 232 og straffeloven § 228 første ledd, alt sammenholdt med straffeloven § 62 første ledd og § 63 annet ledd, til en straff av fengsel i 3 – tre – år og 8 – åtte – måneder, hvorav 8 – åtte – måneder gjøres betinget med en prøvetid på 2 – to – år, jf. straffeloven §§ 52 – 54. Til fradrag i den ubetingede del av straffen går 24 – tjuefire – dager for utholdt varetekt, jf. straffeloven § 60."
- (4) A ble dessuten dømt til å betale oppreisningserstatning, erstatning for økonomisk tap og tapt arbeidsinntekt til den fornærmede under post I, og oppreisningserstatning til en av de to andre fornærmede. Han ble frifunnet for krav om saksomkostninger. Tingretten la til

grunn at A på gjerningstidspunktet hadde sterk nedsettelse av bevisstheten på grunn av selvforskyldt rus, men at det ikke forelå særlig formildende omstendigheter som gjorde at straffen kunne nedsettes etter straffeloven § 56 bokstav d. At åtte måneder av straffen ble gjort betinget, var begrunnet med liggetid hos politiet på ett år.

- (5) A anket dommen til Agder lagmannsrett. Anken gjaldt bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet for samtlige poster i tiltalebeslutningen. I tillegg begjærte han ny behandling av de sivile krav. Ved Agder lagmannsretts beslutning 18. mars 2015 ble anken henvist til ankeforhandling. Under saksforberedelsen for lagmannsretten frafalt A anken over bevisbedømmelsen under skyldspørsmålet for samtlige poster i tiltalebeslutningen, og under ankeforhandlingens innledning frafalt han kravet om ny behandling av de sivile krav. Ankeforhandlingen gjaldt derfor bare straffutmålingen.
- (6) Agder lagmannsrett avsa 8. september 2015 dom med slik domsslutning:
- "1. Anken forkastes.**
- 2. Saksomkostninger idømmes ikke."**
- (7) Også lagmannsretten la til grunn en liggetid hos politiet på ett år, og var enig med tingretten i at dette tilsa at åtte måneder av straffen ble gjort betinget.
- (8) A har anket lagmannsrettens straffutmåling til Høyesterett. Høyesteretts ankeutvalg tillot 30. november 2015 anken fremmet. Justitiarius besluttet samme dag at saken skulle avgjøres av Høyesterett i storkammer, jf. domstolloven § 5 fjerde ledd første og annet punktum, jf. § 6 annet ledd første punktum.
- (9) A har for Høyesterett i korte trekk gjort gjeldende at den lange saksbehandlingstiden, særlig ved at saken lå inaktiv hos politiet og påtalemyndigheten i til sammen ca. ett år, må kompenseres ved reduksjon på ett år av den ubetingede delen av straffen. Det foreligger brudd på EMK artikkel 6. nr. 1, og slik kompensasjon tilsies av at domfelte skal gis en "effective remedy", jf. EMK artikkel 13. Det anføres videre at de allmennpreventive hensyn svekkes ettersom tiden går, og det tilsier at i tillegg til en reduksjon av totalstraffen bør deler av straffen gjøres betinget.
- (10) Påtalemyndigheten har for Høyesterett anført at underinstansene har tatt utgangspunkt i et for lavt straffenivå før fradrag for tilståelse og for lang saksbehandlingstid, slik at det ikke er grunnlag for ytterligere straffereduksjon på grunn av saksbehandlingstiden. Ved grove integritetskrenkelser som den foreliggende, tilsier straffens formål at en vesentlig del av kompensasjonen for saksbehandlingstiden gis i form av deldom, fremfor ved en reduksjon av den ubetingede delen av straffen. Prøvetiden bør uansett økes til fem år.
- (11) *Jeg er kommet til samme resultat som lagmannsretten, men på et noe annet grunnlag. Den fastsatte prøvetiden må imidlertid forlenges.*
- (12) Jeg ser innledningsvis på hva som er riktig straffenivå for handlingene. Det sentrale er her overtredelsen av straffeloven § 229 tredje straffalternativ jf. § 232. Hendelsen skjedde etter en nyttårsfeiring hos fornærmede B og hans kone, der A og dennes kjæreste var invitert. A og Bs kone hadde tidligere vært samboere, og de fire hadde et vennskapelig forhold. Det ble drukket til dels mye alkohol, og ut på morgenen oppsto en krangel som endte med at A gikk til fysisk angrep på sin tidligere samboer. Da ekteparet ba ham om å

forlate huset, oppsto et håndgemeng som endte med at han utøvde grov vold mot B. Han var også voldelig mot sin egen kjæreste.

- (13) Grunnlaget for tiltalebeslutningen post I – den grove volden mot B – er beskrevet slik:

"Tirsdag 1. januar 2013 ca. kl. 04.35 i -----veien i X, slo han B flere ganger i hodet og ansiktet med en flaske slik at det oppsto utbredt skade i øvre del av ansiktet og fremre del av skallen ved at pannen og fremre del av skallens basis ble knust i tallrike bruddfragmenter, blødning omkring hjernebinnene i fremre del av skallehulen, knusningsskader i hjernens begge pannelapper, knusning av bihulene bak nesen, nesepyramiden ble betydelig innslått, indre del av høyre øyehule ble knust i tallrike fragmenter og presset nedad/utover med forskyvning av høyre øyeeple nedover og utover, brudd inn mot begge overkjevebihuler, to store og noen mindre kutt i pannen, kutt i venstre kinn, og delvis avrivning av nesetippen, alt slik at deler av ansiktet og hodet måtte rekonstrueres bl.a. ved bruk av titan og slik at smaksansen helt eller delvis gikk tapt og luktesansen ble tapt for alltid. Han måtte holdes i kunstig koma i 14 dager og deretter sykmeldes i flere måneder, og slik at hans tilstand først kunne forventes å bli avklart i løpet av 2014."

- (14) Grunnlaget for tiltalebeslutningen post II og III – volden mot de to kvinnene – er i tiltalen beskrevet som følger:

"Til tid og på sted som nevnt under post I, dyttet han og tok kvelertak på C, slo henne flere ganger, bl.a. i ansiktet samt slo henne i hodet slik at hun falt i gulvet."

"Til tid og på sted som nevnt under post I, dyttet han D mot kjøkkenbordet og ristet henne."

- (15) Det er post I som er det klart mest alvorlige forholdet, og som må danne utgangspunktet for straffen. Tingretten fant det bevist at hendelsesforløpet og skadeforvoldelsen var som angitt i tiltalebeslutningen og la, med tilslutning fra lagmannsretten, til grunn at riktig utgangspunkt for denne posten alene var fengsel i nærmere fire år.
- (16) Jeg er kommet til at dette utgangspunktet er noe for lavt.
- (17) I saken omtalt i Rt. 2014 side 392 hadde domfelte slått sin samboer i ansiktet én gang med knyttet neve med en gjenstand i hånden slik at hun ble påført brudd på øyehulen, blødning i vevet og skader på øyeeplet og netthinnen. Skadene førte til permanent tap av synet på venstre øye og endret utseende. På grunn av skadefølgen og i lys av nyere rettspraksis samt lovforarbeidene uttalte Høyesterett at straffen i utgangspunktet passende kunne settes til fengsel i fire år, jf. avsnitt 19.
- (18) I Rt. 2014 side 397 hadde domfelte slått fornærmede en rekke ganger med et sykkelsete på festestang. Voldsutøvelsen hadde preg av mishandling, og resulterte i at fornærmede mistet synet på det ene øyet. Domfelte hadde sammen med en medhjelper planlagt voldsutøvelsen på forhånd, og i fellesskap ga de seg i vei for å gi fornærmede juling. Høyesterett la vekt på at voldsutøvelsen hadde preg av mishandling, ved bruk av særlig farlig redskap slik at forholdet isolert sett tilsa en straff på fengsel i fire år og seks måneder. Men som følge av tilståelsen, jf. straffeloven § 59 annet ledd, ble straffen satt til fengsel i fire år.

- (19) I vår sak skjedde volden ved bruk av flaske mot en fornærmet som hjelpeløst lå nede, med store plager og varige mén til følge. Hodeskadene ble i inkomstjournalen etter at B ble fraktet med luftambulans til OUS Ullevål, beskrevet slik:

"De utbredte hodeskadene med lekkasje av spinalvæske samt blødning i skallehulen ville klart ha vært dødelige dersom fornærmede ikke hadde kommet raskt til adekvat behandling i sykehus."

- (20) Skadene som fornærmede B er påført, er alvorligere enn skadene i Rt. 2014 side 397. Men da voldsutøvelsen i den saken var planlagt, er jeg enig med aktor i at utgangspunktet, de to øvrige voldshandlingene tatt i betraktning, må ligge på fengsel i fire år og seks måneder.
- (21) Handlingene ble, som jeg har vært inne på, begått under sterkt nedsatt bevissthet som følge av kraftig beruselse. A husker ingen ting av hendelsesforløpet, men har erkjent at det er han som må ha utført dem. Tingretten og lagmannsretten har gitt et fradrag for denne erkjennelsen på fire måneder. Det er iallfall tilstrekkelig, og jeg legger samme fradrag til grunn. Straffen kan derfor så langt passende settes til fengsel i fire år og to måneder.
- (22) Spørsmålet er så hvilken betydning tidsforløpet i saken skal få. Fra handlingene ble begått 1. januar 2013 til dommen i Høyesterett faller i dag, er det gått tre år og snaut én måned. Forsinkelsen skyldes i det vesentlige et opphold i saksbehandlingen hos politi- og påtalemyndigheten før saken ble oversendt tingretten. Både tingretten og lagmannsretten la til grunn en liggetid på ca. ett år som tiltalte ikke kunne klandres for, og at dette var et brudd på EMK artikkel 6 nr. 1. Dette var bakgrunnen for at deler av straffen ble gjort betinget.
- (23) Før jeg går nærmere inn på de rettslige spørsmål dette reiser, nevner jeg at jeg ikke er enig i at det dreide seg om en liggetid på så mye som ett år. De faktiske forhold i saken ble riktignok avklart forholdsvis fort. I løpet av april 2013 hadde alle de berørte forklart seg for politiet. Fornærmede Bs fysiske tilstand etter legemsbeskadigelsen var også avklart. Legeuttalelse til bruk i straffesaken ble utarbeidet i midten av juni.
- (24) Men A selv husket ikke noe av hendelsesforløpet, og gjorde gjeldende at han var bevisstløs på grunn av alkoholrus. Vestfold politidistrikt hadde derfor allerede i januar anmodet om en primærpsykiatrisk undersøkelse av ham. Folkehelseinstituttet utarbeidet etter dette en rettsmedisinsk sakkyndig uttalelse, som ble mottatt hos politiet i slutten av mai. Først i slutten av august foreslo politiet for statsadvokatembetet at det skulle oppnevnes to rettspsykiatrisk sakkyndige, en forsinkelse de beklaget i oversendelsesbrevet. Statsadvokatene sendte anmodning om oppnevning til tingretten i midten av september, og oppnevningen skjedde straks etterpå. Den rettspsykiatriske erklæringen ble så avgitt i midten av desember.
- (25) Politiet innstilte på tiltale i begynnelsen av januar 2014. Statsadvokatene tok imidlertid først ut tiltale i midten av juni. Deretter gikk det ytterligere tre måneder før de i midten av september sendte saken til tingretten med anmodning om at det ble berammet hovedforhandling. Hovedforhandling i tingretten ble så avholdt 19. januar 2015.
- (26) Jeg ser etter dette på hvordan kompensasjonen skal skje. Retten til behandling innen rimelig tid er slått fast i EMK artikkel 6 nr. 1, og følger også av Grunnloven § 95. Jeg

legger til grunn at bestemmelsene i dag har samme innhold, noe som også synes forutsatt i Rt. 2015 side 1103 avsnitt 16 og Rt. 2015 side 788 avsnitt 30.

- (27) Det følger imidlertid også av langvarig norsk straffutmålingspraksis at for lang saksbehandlingstid skal gi seg utslag i straffen. I straffeloven fra 2005 er dette uttrykkelig nevnt som en formildende omstendighet, jf. § 78 bokstav e. Det er derfor ikke nødvendig å konstatere brudd på EMK for at fradrag skal gis. I situasjoner der det klart foreligger konvensjonsbrudd, bør imidlertid dette tydeliggjøres, slik det blant annet er gjort i Rt. 2005 side 1571 avsnitt 14 og Rt. 2015 side 788 avsnitt 30.
- (28) I EMDs dom 29. mars 2006 *Scordino mot Italia* avsnitt 180, heter det blant annet:
- "The Court also reiterates that a decision or measure favourable to the applicant is not in principle sufficient to deprive him of his status as a 'victim' unless the national authorities have acknowledged, either expressly or in substance, and then afforded redress for, the breach of the Convention...."**
- (29) Saken gjaldt artikkel 6 nr. 1. Til det som sies om "acknowledged ... in substance" bemerker jeg at dette må ses i sammenheng med avsnitt 186 hvor det fremgår at det avgjørende vil være at den for lange saksbehandlingstiden uttrykkelig og målbart har ledet til en reduksjon av straffen.
- (30) I vår sak er den samlede behandlingstid gjennom tre instanser på vel tre år. Dette må antas å ligge godt innenfor hva EMD har akseptert. Jeg nøyter meg her med å vise til Henzelin and Rordorf: When does the length of Criminal Proceedings become unreasonable according to the European Court of Human Rights, *New Journal of European Criminal Law*, Vol. 5, Issue 1, 2014, side 91 og 94.
- (31) Spørsmålet i saken er dermed om det har vært en så lang inaktiv periode – liggetid – at dette i seg selv innebærer konvensjonsbrudd. Det finnes ingen avgjørelse fra EMD som konkretiserer hva som regnes som urimelig lang tid. I dommen 26. mai 1993 *Bunkate mot Nederland* konkluderer domstolen imidlertid i avsnitt 23 med at den ikke kunne akseptere total inaktivitet i vel femten måneder, som var tilfelle i den saken. Det forelå derfor konvensjonsbrudd.
- (32) I Rt. 2005 side 1210 slo Høyesterett, med henvisning til Bunkate-dommen, i avsnitt 16 fast at total inaktivitet i ett år representerte en krenkelse av artikkel 6 nr. 1. I senere høyesterettspraksis er det ingen eksempler på at konvensjonsbrudd uttrykkelig er konstatert for en liggetid mindre enn ett år. Jeg viser også til Rt. 2014 side 691, der det i avsnitt 29 uttales at det skal mer til enn en liggetid på åtte måneder, i lys av en samlet saksbehandlingstid gjennom tre instanser på to år og åtte måneder, for at artikkel 6 nr. 1 er krenket.
- (33) Jeg finner videre grunn til å presisere at for at man skal kunne snakke om liggetid, må det som jeg tidligere har antydnet, foreligge total inaktivitet. Dårlig fremdrift må derimot inngå i vurderingen av om den totale saksbehandlingstiden er blitt for lang.
- (34) Tingretten og lagmannsretten har – som jeg har vært inne på – lagt til grunn en samlet liggetid på ett år. Jeg er ikke enig i det. Den svake fremdriften kan, ut fra det forløpet jeg har beskrevet, ikke regnes som liggetid, men inngår i totalvurderingen av den for lange saksbehandlingstiden. Dessuten må statsadvokaten innrømmes en viss tid til å vurdere

politiets forslag til tiltale. Liggetiden med total inaktivitet er derfor på syv til åtte måneder.

- (35) Selv om det etter dette ikke kan konstateres noen krenkelse av Grunnloven § 95 eller EMK artikkel 6 nr. 1, følger det uansett klart av tradisjonell straffutmålingspraksis at for lang saksbehandlingstid skal tillegges vekt til fordel for domfelte. Vurderingen vil bli den samme som den ville vært om det hadde foreligget en krenkelse av disse bestemmelsene.
- (36) Når det gjelder den totale saksbehandlingstiden på vel tre år, er det nok slik at den er blitt noe lang. Med erkjennelse og en forholdsvis tidlig avklaring av fakta burde det ideelt sett vært mulig å få en endelig dom i løpet av ca. to år. Det var likevel, som jeg tidligere har redegjort for, forhold i saken som trengte avklaring, særlig knyttet til As psykiske tilstand, og som nødvendigvis måtte ta noe tid. Jeg viker således tilbake for å la dette i seg selv få konsekvenser for straffen i denne saken.
- (37) Liggetiden på syv til åtte måneder – slik jeg tidligere har beskrevet det – må imidlertid tas i betraktning. Spørsmålet er så i hvilken form kompensasjonen skal gis, og hvor stor den skal være.
- (38) Jeg ser først på formen. Forsvareren har gjort gjeldende at dersom spørsmålet skal vurderes etter EMK artikkel 6 nr. 1, må det skje i form av en reduksjon av den ubetingede del av straffen. Helt eller delvis betinget dom er da ikke tilstrekkelig "remedy" etter artikkel 13. Det anføres at hvis domfelte ikke klarer å overholde betingelsene, vil det i tilfelle oppstå et nytt konvensjonsbrudd dersom dommen må sones.
- (39) Jeg er ikke enig i dette. Det følger av lang praksis at EMD har godtatt kompensasjon i form av betinget dom eller deldom. Jeg nøyer meg med å vise til avvisningsavgjørelse 16. desember 1999 *Lie og Berntsen mot Norge*. Det er lagt til grunn både i Rt. 2015 side 788 avsnitt 30 og Rt. 2015 side 1165 avsnitt 30 at hverken Grunnloven § 95 eller EMK artikkel 6 nr. 1 krever at brudd på retten til rettergang innen rimelig tid må repareres ved at det gis fradrag i totalstraffen. Jeg tilføyer for ordens skyld at det i dette ligger at eventuell soning på grunn av brudd på betingelsene ikke anses som konvensjonsbrudd. Dette fordi soningen i så fall er en følge av domfeltes senere handlinger.
- (40) Spørsmålet må derfor avgjøres ut fra vanlige straffutmålingsprinsipper. I Høyesteretts praksis til nå har forskjellige metoder vært brukt. I Rt. 2015 side 1165 avsnitt 31 er dette oppsummert slik:
- "Inntrykket av praksis sett under ett, er at spørsmålet om hvordan kompensasjon for lang tid skal gis, har vært avgjort ut fra en samlet og skjønnsmessig vurdering av en rekke momenter. Straffens lengde spiller inn, slik det pekes på i Rt. 2015 side 788. Men hva som skal til for å kompensere, vil nok i særlig grad avhenge av om det har vært lange dødperioder, og hvor langt det totale tidsforløpet er hensett til sakens art og kompleksitet mv, se til illustrasjon Høyesteretts dom avsagt 9. oktober 2015 hvor særlig en forsømmelse fra politiets side og 'det usedvanlig lange totale tidsforløpet' – som hadde sin bakgrunn i et tidligere menneskerettsbrudd – førte til reduksjon i totalstraffen og at deler av straffen ble gjort betinget, se særlig avsnitt 22."**
- (41) I avsnitt 32 gir førstvoterende videre uttrykk for at det ikke sjelden kan være naturlig å vurdere tidsmomentet sammen med andre forhold som tilsier straffereduksjon, for eksempel tilståelse. Deretter konkluderer han slik i avsnitt 33:

"Etter min mening er det god grunn til så vidt mulig å holde fast ved den fleksibilitet som følger av straffutmålingstradisjonen."

- (42) Jeg er enig i at det er viktig å opprettholde tradisjonen med fleksibilitet. Når denne saken nå behandles i storkammer, bør det imidlertid trekkes opp visse retningslinjer som kan gi grunnlag for en mer ensartet og forutberegnelig praksis.
- (43) Utgangspunktet bør etter mitt syn være et fradrag i totalstraffen. Dette vil være den mest tydelige kompensasjonen. Fradraget er endelig og består uavhengig av domfeltes senere adferd. Jeg er videre enig med forsvareren i at kompensasjon i form av en helt eller delvis betinget dom kan ha liten realitet for domfelte som av forskjellige grunner ikke klarer å avholde seg fra ny kriminalitet i prøvetiden. Det kan dreie seg om personer som er så belastet og innvevd i rusmisbruk eller kriminelle miljøer at nye brudd er særlig vanskelig å unngå.
- (44) Jeg kan ikke se at hensynet til allmennprevensjonen er til hinder for denne løsningen, heller ikke i saker om alvorlige integritetskrenkelser. Domsgrunnene må i tilfelle gjøre tydelig rede for hva utgangspunktet for straffen ville vært uten forsinkelsen, og hvor stort fradraget er. Dette var situasjonen i Rt. 2015 side 788 der førstvoterende uttaler i avsnitt 31:
- "Ved helt korte straffedommer er man i praksis henvist til å kompensere for en for lang saksbehandlingstid ved å gjøre hele eller deler av dommen betinget. Ved en dom på den lengde som vi her i utgangspunktet står overfor, er det etter mitt syn naturlig å foreta en reduksjon av straffens totale lengde, og eventuelt i tillegg gjøre en del av straffen betinget. Da sikrer man at domfelte oppnår kompensasjonen for bruddet på menneskerettighetene uavhengig av hva som måtte skje i prøvetiden for en betinget del av dommen."**
- (45) I den saken, som gjaldt trusler og frihetsberøvelse mot NAV-ansatte, ble straffen satt til fengsel i ett år og seks måneder hvorav ni måneder ble gjort betinget. I utgangspunktet skulle straffen vært fengsel i to år, jf. avsnitt 27.
- (46) Fradrag i den utmålte straffen er imidlertid bare et utgangspunkt. I flere sakstyper vil det likevel være mest aktuelt å velge en annen løsning. Dette gjelder for det første dersom tidsforløpet tilsier en mildere straffart – for eksempel samfunnsstraff. Ved helt korte fengselsstraffer kan videre en reduksjon være umulig eller lite hensiktsmessig. Det naturlige er da å gjøre hele straffen betinget. Videre kan krenkelsen av og til være så alvorlig at det ikke er aktuelt å anvende ubetinget fengsel, jf. Rt. 2007 side 1326.
- (47) I enkelte tilfeller kan det også være andre formildende omstendigheter som tilsier reduksjon i den totale straffen – for eksempel tilståelse og bistand til politiet. I så fall kan det være naturlig å kompensere den for lange behandlingstiden med i tillegg å gjøre deler av straffen betinget. Og – som det fremgår av Rt. 2015 side 1165 avsnitt 32 som jeg har nevnt – kan det også tenkes andre situasjoner hvor det er naturlig å velge deldom.
- (48) Reduksjonen må være forholdsmessig, noe som må vurderes av domstolen i den enkelte sak. Lengden på forsinkelsen er her sentral. Sakens omstendigheter for øvrig må også trekkes inn i vurderingen, særlig hvor belastende forsinkelsen har vært for den tiltalte. I vår sak har jeg tidligere konkludert med at utgangspunktet for straffen må være fengsel i fire år og seks måneder, med et fradrag på fire måneder for erkjennelsen. Jeg finner at det i tillegg må gis et fradrag på seks måneder for den lange saksbehandlingstiden.

- (49) Dette innebærer at passende straff ville ha vært fengsel i tre år og åtte måneder. Men da saken utelukkende ble henvist til behandling i Høyesterett for å få en storkammeravgjørelse om hvordan for lang saksbehandlingstid skal kompenseres, viker jeg tilbake for å skjerpe straffen ved at alt blir gjort ubetinget.
- (50) Tingrettens domsslutning, som lagmannsretten sluttet seg til, blir dermed stående. Ettersom prøvetiden også løper under soningen av den ubetingete del av dommen, er den fastsatte prøvetiden på to år imidlertid ikke tilstrekkelig, jf. Matningsdal, Straffeloven 2005 side 321, som også omtaler rettstilstanden etter tidligere lov. I samsvar med aktors påstand økes prøvetiden derfor til fem år.
- (51) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I tingrettens dom, domsslutningen punkt 1, gjøres den endring at prøvetiden for den betingede del av straffen settes til 5 – fem – år.

(52)	Dommer Matningsdal:	Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
(53)	Dommer Skoghøy:	Likeså.
(54)	Dommer Tønder:	Likeså.
(55)	Dommer Endresen:	Likeså.
(56)	Dommer Indreberg:	Likeså.
(57)	Dommer Matheson:	Likeså.
(58)	Dommer Normann:	Likeså.
(59)	Dommer Ringnes:	Likeså.
(60)	Dommer Falch:	Likeså.
(61)	Justitiarius Schei:	Likeså.
(62)	Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne	

D O M :

1. Anken forkastes.
2. I tingrettens dom, domsslutningen punkt 1, gjøres den endring at prøvetiden for den betingede del av straffen settes til 5 – fem – år.

Riktig utskrift bekreftes: